

Το ιλαρό πρόσωπο και ο πόνος της αγάπης.

Αββάς Ισαάκ ο Σύρος.



Αγάπη.

Εάν δώσεις κάτι στο φτωχό, να το δώσεις με πρόσωπο ιλαρό, και με καλά λόγια να τον παρηγορήσεις για τη θλίψη του. Όταν κάνεις αυτό που είπα, η ιλαρότητα του προσώπου σου κυριαρχεί στο μυαλό του περισσότερο παρά αυτό που χρειαζόταν και το έλαβε.

Όταν ανοίξεις το στόμα σου και μιλήσεις εναντίον κάποιου, να θεωρήσεις τον εαυτό σου νεκρό και άκαρπο για το Θεό εκείνη την ημέρα και ότι όλα τα καλά σου έργα πήγαν χαμένα, κι αν ακόμη έχεις τη γνώμη ότι ο λογισμός σου σε προέτρεψε να μιλήσεις με ειλικρίνεια και με σκοπό να βοηθήσεις. Ποια ανάγκη υπάρχει, αλήθεια, να γκρεμίσεις με τα λόγια σου το δικό σου πνευματικό σπίτι, για να διορθώσεις του αλλουνού;

Αν έχεις μέσα σου λύπη για έναν άνθρωπο που για κάποιο λόγο, σωματικά ή ψυχικά, είναι άρρωστος, εκείνη την ημέρα να θεωρείς τον

εαυτό σου μάρτυρα και να αισθάνεσαι ότι έπαθες για το Χριστό και ότι αξιώθηκες να τον ομολογήσεις όπως οι ομολογητές. Θυμήσου βέβαια ότι ο Χριστός πέθανε για τους αμαρτωλούς και όχι γι' αυτούς που πιστεύουν πως είναι δίκαιοι. Κοίτα πόσο σπουδαίο είναι να φέρεσαι έτσι. Μεγάλο πράγμα είναι να λυπάται η καρδιά σου για τους πονηρούς, και να ευεργετείς τους αμαρτωλούς μάλλον παρά τους δικαίους. (237-8).



Όταν βλέπεις έναν άνθρωπο να αγαπάει τα γέλια και να θέλει να γελοιοποιεί τους άλλους, να μην πιάνεις φιλία. Γιατί θα σε κάνει να συνηθίσεις στην ψυχική ατονία. Σε κείνον που η ζωή του είναι διεφθαρμένη, μη δείχνεις ιλαρό πρόσωπο· φυλάξου όμως καλά μήπως τον μισήσεις. Και αν θελήσει να μετανοήσει, βοήθησέ τον και φρόντισέ τον, θυσιάζοντας ακόμη και τη ζωή σου, να σωθεί. Εάν όμως είσαι πνευματικά ασθενής, μην τολμήσεις να γίνεις γιατρός του.

Μπροστά σε άνθρωπο που έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του και έχει την αρρώστια του φθόνου, να προσέχεις πολύ πώς θα μιλήσεις. Γιατί ενώ εσύ μιλάς, αυτός εξηγεί μέσα του τα λόγια σου όπως αγαπά, και από τα αγαθά σου λόγια παίρνει αφορμή και σκανδαλίζει τους άλλους. Και αλλάζει το νόημα των λόγων σου μέσα στο μυαλό του σύμφωνα με την πνευματική του αρρώστια. Αν δεις κάποιον να έρχεται και να κατηγορεί τον αδελφό του μπροστά σου, κάνε το πρόσωπό σου σκυθρωπό. Έτσι και το έλεος του Θεού θα έχεις και απ' αυτόν θα φυλαχθείς. (237).



Μη μισήσεις τον αμαρτωλό· γιατί όλοι είμαστε υπεύθυνοι για τις αμαρτίες μας. Και αν από θείο ζήλο κινείσαι εναντίον του, κλάψε μάλλον για λογαριασμό του. Και γιατί τον μισείς; Τις αμαρτίες του να μισήσεις και να ευχηθείς γι' αυτόν, για να γίνεις όμοιος με το Χριστό, ο οποίος δεν αγανακτούσε κατά των αμαρτωλών, αλλά προσευχόταν γι' αυτούς. Δε βλέπεις πώς έκλαψε για την Ιερουσαλήμ;

Αλλά και εμάς για πολλά αμαρτήματα μας περιγελά και μας χλευάζει ο διάβολος. Γιατί λοιπόν να μισούμε τον άνθρωπο που ο διάβολος τον περιγελά όπως και εμάς; Και γιατί, άνθρωπέ μου, μισείς τον αμαρτωλό; Μήπως γιατί τάχα δεν είναι δίκαιος όπως εσύ; Και πού είναι η δικαιοσύνη σου, αφού δεν έχεις αγάπη; Γιατί δεν έκλαψες γι' αυτόν, αλλά τον καταδιώκεις; Μερικοί άνθρωποι εξαιτίας της ανοησίας τους οργίζονται

εναντίον των αμαρτωλών, γιατί πιστεύουν ότι έχουν διάκριση να κρίνουν τα έργα τους. (244).

Από το βιβλίο: Κωνσταντίνου Καρακόλη, Ανθολόγιο από την ασκητική εμπειρία του Αγίου Ισαάκ του Σύρου. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», σελ. 29, 32.

(Οι αριθμοί στο τέλος κάθε λήμματος αντιστοιχούν στις σελίδες του ελληνικού κειμένου: «Του Οσίου Πατρός ημών Ισαάκ, Επισκόπου Νινευΐ, του Σύρου, Τα Ευρεθέντα Ασκητικά», Λειψία 1770, Ανατυπούμενα επιμελεία Ιωακείμ Σπετσιέρη, Ιερομονάχου. Αθήναι.).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>